

LA JOVENTUT
FRONT LA
OFENSIVA
OLIGÀRQUICA
I IMPERIALISTA

INFORME POLÍTIC

II REUNIÓ DEL COMITÉ CENTRAL. CURS 2016-2017

6 DE NOVIEMBRE DE 2016. BARCELONA.

I. UN MÓN CADA DIA MÉS PERILLÓS

El passat juliol es va reunir a Bratislava la Cimera de la OTAN. Aquesta, com la resta de trobades de la organització armada de l'imperialisme atlàntic, va marcar les línies d'actuació de cara als propers cursos. L'eix central de les seves actuacions, com en els darrers temps, serà l'amenaça constant contra Rússia. Concretament, es va decidir donar suport als països bàltics i a Polònia tot enviant batallons de mil soldats aproximadament. Així doncs, es pretén reforçar la Força de Resposta de la OTAN, amb el que es triplicarien els seus efectius fins a quaranta mil soldats, i es crearà una punta de llança de cinc mil soldats amb capacitat de desplegar-se en només dos dies en qualsevol focus de crisi. Aquesta decisió no té precedents des del final de la Guerra Freda l'Acta Fundacional de 1997 que regeix les relacions del bloc atlàntic amb Rússia, i que establia la reducció de les forces convencionals. Paralelament a la Cimera, es va iniciar l'exercici militar "Breeze 2016" en aigües territorials de Bulgària, al Mar Negre, en el que van participar més de trenta vaixells i avions de sis països membres de la OTAN (comptant Bulgària). L'objectiu de l'exercici, que va durar deu dies, era millor la coordinació entre l'exèrcit de Bulgària amb altres forces. Concretament amb països com els Estats Units, Grècia, Rumania, Turquia i Espanya.¹

Aquestes noves operacions de cercament de Rússia es donen en el marc d'una pugna entre el bloc imperial atlàntic, i el bloc emergent euro-asiàtic, conformat per Rússia i Xina que pretenen situar-se en l'escenari internacional com a potències imperials. Evidentment, existeixen confrontacions i contradiccions en el si dels diferents blocs imperialistes, però si que existeixen aliances d'interessos que conformen aquests dos blocs enfrontats, per ara, en una espècie de nova Guerra Freda caracteritzada, com en la que es va donar després de la Segona Guerra Mundial, pels conflictes regionals amb participació d'ambdós blocs. El cas paradigmàtic d'aquest enfrontament és la guerra a Síria, amb la participació de les potències regionals i internacionals en tots els bàndols. Una guerra, a més, que està demostrant-se més com l'escenari dels enfrontaments dels diferents blocs, que no pas com una guerra contra el terrorisme i per la democràcia com pregonen les potències de l'aliança atlàntica. Una mostra és la matança per part de tropes dels Estats Units de seixanta soldats sirians que lluitaven contra unitats del Daesh. Com a resposta, Rússia va bombardejar un centre d'operacions amb agents d'Israel i d'altres països no determinats que operaven en la zona assessorant les tropes de la oposició al govern d'Al-Assad.²

Sembla, doncs, que l'espiral d'enfrontaments entre els diferents blocs no s'atura, ans al contrari es mostra cada vegada més viva i crua. Com a resultat, el desplaçament de centenars de milers de persones que busquen refugi en una Europa hostil, que s'ha mostrat com a territori no apte pel dret humanitari. Una problemàtica tractada en una cimera monogràfica a les Nacions Unides que no sembla haver tingut grans resultats. Vivim un món cada cop més perillós per a la classe treballadora i per a la gran majoria de la humanitat. Vivim un món en plena ofensiva imperialista, centrada en escombrar tots aquells països que resisteixen l'imperialisme per repartir-se el món. Avuí, la definició de l'imperialisme proposada per Lenin fa cent anys és d'una gran actualitat. L'imperialisme, doncs, es defineix per cinc trets fonamentals: *1) la concentració de la producció i del capital arriba fins un grau tan elevat de desenvolupament que ha creat els monopolis, que*

¹ "EU desplegará mil soldados para la OTAN en Polonia". La Jornada, 8/07/2016

² "Ataque de los buques rusos mata a agentes israelíes en Alepo". Hispan TV, 21/09/2016

*desenvolupen un paper decisiu en la vida econòmica; 2) la fusió del capital bancari amb l'industrial i la creació, sobre la base d'aquest "capital financer", de la oligarquia financera; 3) l'exportació de capital, a diferència de les exportacions de mercaderies, adquireix una importància particular; 4) la formació d'associacions internacionals monopolistes de capitalistes, les quals es reparteixen el món, i 5) la finalització del repartiment territorial del món entre les potències capitalistes més importants. L'imperialisme és el capitalisme en la fase de desenvolupament en el qual ha pres cos la dominació dels monopolis i del capital financer, ha pres una importància de primer ordre l'exportació de capital, ha començat el repartiment del món entre els països capitalistes més importants.*³

Avui, la dominació dels monopolis i de la oligarquia financera és cada vegada major. Avui, la centralització i acumulació de capitals, i la seva fusió amb el capital financer, controla, per exemple, la base de l'agricultura, desposseïnt i empobrint al camperolat de tot el món. Un exemple d'això és la compra de Monsanto per part de Bayer. El valor de la operació de compra ronda els 58.000 milions d'euros, incloent deutes i uns 2.000 milions de dòlars en compensació per si la operació fracasa. Bayer és més forta que Monsanto en el negoci dels pesticides, però la companyia estadounidense domina el mercat de les llavors. Així mateix, es donaran altres processos de grans compres d'empreses dedicades a l'agroquímica, com és el cas de ChemChina, que comprarà la suïssa Syngent, i les canadenques Potash i Agrium, consolidant-se la dinàmica de la centralització i la fusió dels capitals que venen del sector financer, de l'industrial i de l'agrícola.⁴

A més, l'imperialisme està sotmetent a l'Amèrica Llatina a una nova onada d'agressions. Els governs progressistes llatinoamericans s'estan trobant amb una gran ofensiva que ja s'ha saldat amb la destitució del govern de Dilma i la imposició, mitjançant un cop d'Estat parapetat en una interpretació fraudulenta de la llei, d'un govern conformat pels sectors més reaccionaris i oportunistes del Brasil. L'aliança entre la banca, els latifundistes i els sectors religiosos fonamentalistes domina ara mateix la política brasilera, i està implementant una agenda ultraliberal, que pretén ensorrar totes les polítiques de millora de les condicions de vida de la classe treballadora i del poble del Brasil que es van materialitzar durant els governs de l'aliança d'esquerres liderada pel PT. Això es materialitza en privatitzacions massives, i en una retallada de drets laborals sense precedents (p.ex. establir la jubilació als 70 anys). L'esquerra brasilera, i en concret el Pcdob i la UJS, exigeix la celebració de noves eleccions per tal de dur a terme canvis constitucionals importants per impossibilitar aquest tipus d'operacions i assegurar que els avenços socials i democràtics no siguin destruïts. Tot i això, l'aliança dels sectors més reaccionaris domina ara mateix totes les institucions, i s'està donant una repressió sense precedents cap a les organitzacions populars. D'una banda, una operació judicial sense precedents que preten eliminar del mapa polític a Lula Da Silva acusant-lo, sense proves, de corrupció. D'una altra, l'acció brutal i desmesurada de la policia contra les manifestacions que exigeixen la sortida de Temer i la celebració de noves eleccions. Tot i això, la batalla continua donant-se al carrer amb mobilitzacions de les organitzacions populars i obreres.

El cop d'Estat al Brasil es situa en la ofensiva imperialista que pretén acabar amb tots els governs populars i d'esquerres de la regió, que representen un veritable element de resistència i un

³ *L'imperialisme, fase superior del capitalisme.* V.I. Lenin (1916)

⁴ "Monsanto acepta la oferta de compra de Bayer y creará un gigante mundial". El País, 16/09/2016

exemple de recuperació de la sobirania, i de construcció d'una alternativa al neoliberalisme. L'exemple paradigmàtic de la ofensiva imperial és Veneçuela. El país de Bolívar i Chávez viu en una permanent situació d'hostigament extern i intern, ja sigui en l'esfera política, econòmica o militar. La oposició, clarament alimentada per les potències imperials atlàntiques i amb un programa clarament reaccionari i ultraliberal, no para de cridar a la desestabilització del país, i a crear un relat segons el qual la caiguda del govern bolivarià és imminent. És cert que els governs de Chávez i Maduro van cometre errors en la política econòmica, però cal dir que la situació en la que es troba ara Veneçuela és el resultat d'un assetjament constant contra el país. A la vegada, cal tenir present que la derrota del projecte bolivarià significaria una gran derrota per a tota l'esquerra de l'Amèrica Llatina, i els avenços que es continuen donant a tot el subcontinent es desmantellarien de forma fulminant, tal com s'ha pogut observar a l'Argentina.

El cas d'Argentina és paradigmàtic. Representa una prova pilot del que pretén fer la dreta llatinoamericana, aliada amb l'imperialisme, a tot el continent. El govern de Macri ha acabat amb tots els programes públics d'ajudes a les capes més empobrides per les polítiques neoliberals dels 90, ha acabat amb la política proteccionista cap a la indústria nacional, i ha assumit com a pròpies les exigències dels fons vòltors. A més, ha pres una posició clarament favorable als interessos dels EUA, i ha facilitat un major pes de les empreses estrangeres. Per una altra banda, ha acompanyat totes aquestes polítiques amb una gran campanya repressiva que ha empresonat dirigents socials, a la vegada que promou una caçera de bruixes judicial contra la oposició, concretament contra l'expresidenta Cristina Fernández de Kirchner, que lidera clarament les forces polítiques i socials que lluiten contra les mesures antipopulars i antiobreres.

Tot i la gran ofensiva imperialista, que ha portat moments de grans tensions per als governs progressistes, com per exemple l'assassinat d'un viceministre del govern bolivià, les forces populars i d'esquerres d'Amèrica Llatina continuen resistint. Es continuen donant avenços a països com Xile, Equador o Bolívia, no sense contradiccions. Així mateix, el gran avenç per a les forces progressistes de la regió és la signatura dels acords de pau, així com les conclusions de la X Conferència Nacional Guerrillera de les FARC-EP. Tal com deiem a la Resolució del 28 de setembre, *des de la JCC veiem amb esperança el nou cicle polític que s'obrirà, tot desitjant la unitat dels i les comunistes i de les forces d'esquerres. Aquesta aposta, compartida per totes les forces i manifestada en la Declaració Final de la X Conferència Nacional Guerrillera, portarà al poble i a la classe treballadora victòries que faran realitat un futur de pau, sobirania i justícia social. Tanmateix, desitgem que el govern colombià compleixi amb els seus compromisos dels acords de l'Havana i combati de forma decidida els grups paramilitars que continuen assassinant dirigents socials i polítics populars, així com implementi les polítiques acordades per posar fi a les causes del conflicte. D'altra banda, també desitgem que es desenvolupin amb èxit processos similars amb la resta d'organitzacions de la insurgència popular per materialitzar els anhels de pau del poble colombià.* Tot i que es va imposar el NO per un estret marge, la pau continua sent l'únic horitzó de la gran majoria del poble colombià. D'una banda, cal destacar la voluntat de les FARC-EP i del govern per materialitzar el final del conflicte, i de l'altre, s'han viscut grans mobilitzacions que han donat més forces als sectors que volen la implementació dels acords de L'Havana. Tot plegat, fa preveure que la pau acabarà triomfant.

Ha estat precisament en els diàlegs en els que s'han forjat els acords de pau on s'ha vist el paper destacat de Cuba en l'escenari internacional. Després de la reobertura de les relacions entre Cuba i els Estats Units, la més gran de les antilles, a diferència del que es preconitzava, ha continuat

sense retrocessos en l'enfortiment del socialisme, tot corregint aquells errors en el seu sistema econòmic que s'havien de corregir. Cuba necessita sortir de l'aïllament internacional al que ha estat sotmesa durant dècades. L'aixecament del bloqueig contra el país és de gran necessitat per poder solucionar la majoria de problemes que pateix l'economia i la societat cubana. Tot i els discursos grandiloqüents i les escenificacions d'Obama, el bloqueig i les agressions contra el poble cubà continuen. El darrer cas ha estat el programa World Learning, patrocinat per la USAID, que té com a objectiu formar dirigents contrarrevolucionaris coptant estudiants sota el paraigua d'un programa de campaments juvenils als Estats Units. La reacció de les organitzacions de masses de la joventut cubana i de la UJC ha estat immediata. Així mateix, es dona una gran paradoxa. D'una banda, s'afirma des dels mitjans que es comença a permetre els vols cap a l'illa, d'altra, continua la negació de visats a la ciutadania estadounidense per viatjar cap al país caribeny. En definitiva, s'anuncia que s'aturen totes les polítiques agressives però, a la vegada, es continuen donant les mateixes agressions de sempre. Des de la JCC reafirmem la nostra solidaritat front els atacs del govern dels EUA contra Cuba, i exigim que s'aixequi d'una vegada per totes el bloqueig criminal. La Revolució Cubana seguirà sent el principal bastió de resistència a l'imperialisme, i un exemple per a tots els moviments populars i revolucionaris del món. Sigui quin sigui el govern dels EUA, i sigui quina sigui la seva estratègia, ningú podrà liquidar la revolució.

Govern Clinton o govern Trump segurament la ofensiva imperialista segurament continuarà. Ens els debats de la campanya electoral hem pogut veure com les dues opcions s'enfronten per veure que desenvoluparà una acció més agressiva. Així ho estant mostrant en els diversos temes que estan sobre la taula, com el combat contra el Daesh. En cap cas es planteja un canvi en la orientació de la política internacional. Així mateix, tampoc es plantegen canvis progressius que millorin les condicions de vida de la classe treballadora dels EUA. El debat es planteja entre una política neoliberal que respecte certs drets civils i una política neoliberal xenòfoba i racista. Tot i això, cal tenir present que cap de les dues opcions ha plantejat cap acció per posar fi al racisme institucional que està comportant protestes. Aquestes protestes, a l'hora, han desevocat en greus avalots com els de la ciutat de Charlotte, ciutat en la que es va arribar a imposar l'estat d'excepció. Només una lluita continuada de les comunitats negres pot acabar amb un racisme que continua ben present en els cossos policials, la premsa i les institucions dels Estats Units.

En l'esfera internacional, ara mateix, no es preveu el tancament de cap dels fronts oberts durant els governs de Bush i Obama, ans al contrari, segueixen ben vius. D'altra banda, pel que fa a les relacions econòmiques, existeix la incògnita de si orientaran les seves prioritats en el Pacífic o en l'Atlàntic. S'estan configurant tractats de lliure comerç per ambdues bandes, però existeixen matisos entre ambdós candidats. D'una banda Trump planteja una agenda proteccionista, pel que la seva victòria significaria un tancament de les negociacions. D'altra, Clinton planteja dubtes sobre els diferents tractats. Tot plegat dependrà de les correlacions de forces internacionals que es donin.

Ara per ara, s'està observant una nova estratègia econòmica dels Estats Units cap a Europa, i concretament sobre el pes d'Alemanya en l'escenari europeu i mundial. En els darrers mesos s'han viscut pugnes entre aquests dos països, plasmades en les sancions a grans empreses com Apple o el Deutsche Bank. En un inici van ser les institucions europees, sota la pressió alemanya, les que van sancionar al gegant tecnològic per les seves pràctiques fiscals a Irlanda. L'empresa nord-americana va ser multada amb 13.000 milions d'euros.⁵ Per la seva banda, els tribunals dels EUA van multar al gegant de la banca alemanya i europea amb quasi 13.000 milions d'euros per la venda de productes hipotecaris fraudulents. Aquesta sanció va comportar la caiguda de sis punts en els mercats bursàtils del Deutsche Bank, fet que demostra la debilitat del sistema financer europeu.⁶ El panorama econòmic europeu, tot i les dades de creixement moderat està amenaçat amb una nova crisi. En resum, els Estats Units intenten crear les condicions per a que l'implementació del TTIP i el TISA els sigui el més profitós possible. Necessiten una Europa empobrida i dèbil per situar-se en una posició d'aventatge. Tot i això, caldrà prestar atenció a l'evolució de les negociacions dels Tractats de lliure comerç en una conjuntura d'enfrontaments soterrats entre Alemanya i els EUA. Si els atacs mutus s'intensifiquen és possible que el TTIP i el TISA no s'acabessin materialitzant (s'ha retardat la seva aprovació), i en acabar aquest curs només s'hagi aprovat el CETA.⁷

5 "Bruselas sanciona a Apple con la devolución de 13000 millones por ventajas fiscales". El País, 30/08/2016.

6 "Deutsche Bank, ¿Una bomba de relojería?". Cinco Días, 19/09/2016

7 "El TTIP no se cerrará este año, el CETA entra en vigor probablemente en 2017". ElDiario.es, 23/09/2016.

2. UE: DE LES LLUITES INTERIMPERIALISTES A LA NOVA OFENSIVA CONTRA LES PERIFÈRIES.

Europa, avui, és una regió que es caracteritza per la lluita entre potències i per les agressions contra els pobles dels països perifèrics. El darrer gran esdeveniment que ha escenificat aquesta pugna ha estat la victòria del Brexit al referèndum celebrat al juny. El poble de la Gran Bretanya ha decidit sortir de la Unió Europea. Una Unió que per a la majoria de britànics representa un obstacle per al progrés del seu país. En aquesta batalla política entre els sectors que apostaven pel manteniment a la UE o per la sortida hi hagut una gran complexitat d'actors i intencions. D'una banda, pel que fa als sectors oligàrquics es van expressar veus tant a favor com en contra de la sortida. Pel que fa als sectors populars s'han manifestat veus de forma similar. Així doncs, no es pot afirmar que la defensa de la sortida de la Unió Europea fos una posició exclusivament reaccionària o xovinista. Si és cert que el gran beneficiat del resultat del referèndum ha estat el nacionalisme britànic reaccionari del UKIP, també hi havien sectors de l'esquerra, com el Partit Comunista, que han defensat la sortida com a millor opció per millorar les condicions de vida de la classe treballadora. Així mateix, també hi han participat altres sectors de l'esquerra. La victòria del Brexit, a més, s'ha donat pel vot majoritari dels sectors de la classe treballadora més perjudicats pel procés d'integració capitalista europeu. Així mateix, no es pot dir que el vot a favor de la sortida hagi estat un vot xenòfob. No neguem l'existència de sectors xenòfobs en la campanya a favor del "leave", però tanmateix anàlisis més profunds de la pròpia intel·lectualitat progressista d'aquell país asseguren que els motius que ha tingut la classe treballadora per decantar-se per aquesta opció tenien la seva base en les conseqüències econòmiques negatives que ha tingut l'entrada a la UE del Regne Unit.

Amb la victòria del Brexit, a més, es va produir un terratrèmol en la política britànica i en la europea. D'una banda, el Primer Ministre va presentar immediàtament la seva dimissió, i el Partit Laborista va viure un cop d'estat intern que va intentar derrocar a Corbyn com a líder del Labour. Aquesta batalla política del laborisme ha acabat amb una victòria aclaparadora de Corbyn, amb uns resultats força clars que reforcen el gir a l'esquerra d'aquest partit. Tot i això, caldrà veure si els sectors més conservadors acaten el resultat de les primàries i de la Conferència Anual celebrada el passat setembre a Liverpool. En aquesta Conferència es va veure la consolidació del lideratge de Corbyn i de l'avenç dels sectors d'esquerra, amb mencions constants al socialisme com alternativa. Tot i això, caldrà veure com evoluciona el Partit Laborista en els propers temps, tenint present el predomini del Partit Conservador i la seva línia ultraliberal, que molt segurament continuarà imposant polítiques antisocials.

Com a conseqüència de la victòria de la sortida de la UE al Regne Unit, els governs d'Alemanya, França i Itàlia van anunciar un acord per caminar en la refundació de la Unió. Segurament serà una altra declaració que no representarà cap canvi en el procés d'integració capitalista de la regió. Plantejar la possibilitat de canvis en l'arquitectura fiscal és, en base a un futur d'un canvi en la correlació de forces, que s'hauria de donar primer en el terreny econòmic per a que fossin reals en el polític, crear falses il·lusions que només poden portar a les classes populars a grans frustracions. A partir dels darrers esdeveniments s'observa amb claredat l'existència del pol germano-francès que comanda, sota el lideratge inqüestionable d'Alemanya, el rumb de les

economies europees. El pes econòmic i militar d'aquest pol és indiscutible, pel que plantejar una alternativa política en el si d'un marc dominat per aquestes dues potències és un camí destinat al fracàs i a la claudicació. Així s'ha vist, per exemple, en el cas de Grècia, totalment sotmesa a una relació quasi colonial. Avui SYRIZA està fent de governadora d'un protectorat, que es ven tots els seus recursos a preu de saldo i que aplica unes polítiques d'ajustament que representen veritables agressions contra el seu poble. S'han acabat les esperances que la gran majoria del poble grec i dels pobles europeus van posar en l'arribada d'aquest partit al govern. A partir d'aquesta experiència podem afirmar que la Unió Europea és un club en el que si un país perifèric pretén desobeir les polítiques neoliberals té dues opcions: claudicar, aplicant mesures dramàtiques i allisonadores, o sortir-ne, quedant exclòs del mercat europeu. Podem afirmar, doncs, que les institucions europees tenen el rol d'afavorir la concentració i la centralització de capitals, actuant com un eix imperialista que sotmet als països amb una economia més dèbil a vendre les empreses i els serveis públics per incrementar el poder dels monopolis amb seu a Alemanya i França.

Per una altra banda, tot i que Alemanya continua tenint un paper hegemònic com a potència econòmica i militar, s'estan observant senyals d'una possible nova crisi econòmica. Així doncs, el Deutsche Bank, tal com comentàvem anteriorment, va patir una caiguda del 6,8% en les seves accions, a partir de la informació publicada sobre la negociació de la multa. El problema de fons, però seria, d'una banda, la seva capitalització de mercat, i de l'altra banda la seva valoració com a l'entitat amb major risc de l'entorn global. Pel que fa a la capitalització al mercat, el banc més important d'Alemanya, és de menys de 20.000 milions de dòlars. La premsa econòmica alterna, doncs, de la possibilitat d'un efecte dominó a partir de la caiguda d'aquest en tota l'economia europea i mundial. D'altra banda, aquest banc ha pujat considerablement en els mercats CDS (assegurança de deute a tercers), pujant 16 punts bàsics i les subordinades 33 punts més. Un altre aspecte preocupant és la pujada sense fre de les seves pèrdues. En el tercer trimestre d'aquest any ha perdut uns 6.024 milions d'euros, unes dades molt preocupants tenint en compte que al 2014 en va perdre 94 milions. Finalment, una altra dada preocupant és que la seva exposició a derivats és de 54,6 bilions d'euros, superant cinc vegades el PIB total de la UE i vint el PIB alemany, pel que segons la premsa econòmica representa una bomba de rellotgeria. Pel que fa a la banca europea, recentment s'han donat dos casos significatius: els de la banca italiana, amb la caiguda de la Banca Monte dei Paschi i la banca portuguesa, amb la caiguda del Banco Spiritu Santo. Com podem veure, s'estan donant les condicions per a l'esclat d'una altra crisi financera a Europa.⁸

Però no només el sector financer està donant senyals d'un possible crack. Les exportacions d'Alemanya van caure en picat aquest juliol, amb una caiguda d'un 10% interanual. Aquesta suposa la major caiguda des del 2009, any en que les finances alemanyes van partir les conseqüències de l'esclat de la crisi del capitalisme. Tot i que el balanç anual continua sent positiu, el creixement d'Alemanya continua essent dels més moderats d'Europa. Caldrà veure si es tracta d'un fet conjuntural, provocat per fenòmens exògens, o per l'esgotament de l'economia alemanya. A la vegada, també es pot incrementar la guerra econòmica soterrada entre els EUA i aquest país, element que la perjudicaria clarament i la situaria en un escenari desfavorable.

Durant aquest estiu, a més, hem pogut veure com reaccionen les institucions europees davant la flexibilitat de Portugal i Espanya en la contenció del dèficit. La resposta de la UE al rebassament

⁸ “Deutsche Bank ¿una bomba de relogeria?”. Cinco Días, 19/09/2016

del topall del dèficit ha estat l'amenaça d'unes sancions econòmiques que representaran el manteniment, i fins i tot l'increment, de les polítiques d'austeritat en els propers pressupostos. Així mateix, durant aquest curs viurem una altra escenificació del que representa el Pacte d'Estabilitat i Creixement (PEC). En aquesta ocasió, la Comissió Europea ha planificat l'escenari per a la imposició de noves retallades. Serà el Semestre Europeu, l'espai de temps que anirà entre la presentació dels números per part del govern d'Espanya dels ajustaments que faran per mantenir el sostre de dèficit, i les mesures que les institucions europees imposaran al govern espanyol, el que marcarà el futur de la governabilitat a l'Estat. Tal com sempre hem afirmat, no és possible bastir una alternativa que millori les condicions de vida de la classe treballadora sense un pla per sortir de la Unió Europea. Romandre en el sí de la Unió suposa aplicar una política neoliberal a qualsevol cost.

Tot i això, gran part de l'esquerra continua apostant per continuar en la UE, apel·lant a uns valors europeus que no corresponen amb la realitat, a un suposat treball per modificar les correlacions de força que afavoriria reformes en el marc d'integració europea, i a un Pla B en cas de ser impossible la refundació d'aquestes institucions. En l'actualitat només estan sobre la taula aspectes com la coordinació policial i militar, obviant completament qualsevol coordinació de tipus humanitari o de salvament marítim per fer front a les onades de persones que creuen el Mediterrani fugint de la pobresa i les guerres imperialistes. Avui la UE continua aplicant una política repressiva i antihumanitària front aquesta problemàtica. Avui la Unió Europea només serveix a la centralització i a la concentració del capital, en detriment de la sobirania dels pobles i dels drets de la classe treballadora.

3. ESPANYA I CATALUNYA EN UNA SITUACIÓ PERMANENTMENT INESTABLE

Espanya i Catalunya viuen en un cicle que es caracteritza per la inestabilitat permanent, dins d'una crisi orgànica. Aquesta crisi orgànica no vol dir que estigui del tot esgotat el règim, o que estiguem vivint el final de l'arquitectura institucional. Simplemente, ens trobem en un marc en el que totes les institucions viuen una inestabilitat pròpia d'un període en el que tot s'està resituant, en el que s'obren nous escenaris i les forces populars adquireixen una major força, tant en termes quantitativus com qualitativus.

L'actual moment polític, doncs, es troba condicionat per una correlació de forces favorable als partits d'ordre, però a la vegada per la debilitat interna d'aquestes. Tot i que el PP s'ha consolidat com l'únic partit d'ordre capaç de tenir força per governar no té una majoria estable, i dependrà de la volatilitat o la tranquil·litat del moment polític per poder avançar en l'aplicació de les seves polítiques d'austeritat. D'una altra banda, el PSOE ha sortit d'un debat intern entre un sector més progressista, que d'altra banda no pretenia en cap moment sortir dels grans consensos constitucionals, i un sector més conservador que veia en l'intent de formar un govern progressista una amenaça pel manteniment de l'arquitectura institucional del règim. Aquesta pugna interna, que ha viscut moments delirants i que segurament debilitarà greument al PSOE en un futur proper, tenia com a fonaments una lluita interna pel poder i la pressió de les elits econòmiques per continuar amb el full de ruta. Aquest full de ruta consisteix, d'una banda, en una política de devaluació interna per assegurar-se la taxa de guanys, i de l'altra, en la finalització amb èxit de la revolució passiva iniciada amb la coronació del rei Felip VI.

Era difícilment creïble que existís la possibilitat de bastir un govern de canvi amb un PSOE que portés el lideratge de l'alternativa a Rajoy. Coneixent el plan de les elits era difícil pensar en un govern que implementés unes polítiques de recuperació de drets per a la classe treballadora. Va ser per això que tant al gener, després del 20D, com al juliol, després del 26J que vàrem arribar a aquesta conclusió. Va ser per això que vam analitzar el següent:

Així doncs, com ja vàrem analitzar en anteriors ocasions, i donats uns resultats tant similars als del 20D, avui no és possible un govern realment progressista, que implementi una política de recuperació de drets, i d'avenç en les condicions de vida de la classe treballadora. A data d'avui no estan clares les aliances de govern, però les línies polítiques marcades per la oligarquia i les institucions europees continuen essent les mateixes: assegurar l'increment dels marges empresarials, tot retallant 10.000 milions d'euros per tal d'aprimar l'Estat. Aquestes retallades, com no, aniran segurament als serveis públics com l'educació o la sanitat. D'altra banda, s'esperen nous atacs a les condicions de treball, amb la intenció d'augmentar la

precarietat i enfortir el poder ja absolut de la patronal als centres de treball. Tampoc podem oblidar la nova ofensiva que es pot donar en el terreny democràtic i nacional. Avui es donen les condicions per a que el PP i C's siguin les forces clau de govern. Així doncs, les perspectives dels propers mesos són de resistència als nous atacs.

Els resultats del 26J han demostrat que les estratègies de guerra llampec només serveixen quan existeix una maquinària prou potent, i quan la societat està preparada per recolzar-nos. Així doncs, hem pogut veure com l'arribada al govern de l'Estat no és possible mitjançant una campanya electoral, ni mitjançant una tàctica comunicativa que es modula en base a l'estat d'ànim de les masses, o al sentit comú imperant en un determinat moment. Cal treballar en els propers anys per construir una societat preparada i animada a desenvolupar uns canvis polítics i socioeconòmics estructurals.
INFORME POLÍTIC DE LA VI REUNIÓ DEL CC 2015-2016.

I així ha estat com el PSOE ha facilitat la investidura de Rajoy, i assegura el govern del PP ja sigui amb votant a favor o abstenint-se, del PSOE en els temes importants com els pressupostos, o la implementació de les mesures de retallades que exigeixi la Troika per al proper període. Ara, amb la victòria dins del PSOE dels sectors més reaccionaris, caldrà treballar més per desemascarar la naturalesa de la socialdemocràcia, i el seu paper com a fonament del manteniment del règim polític del 78 i del capitalisme al nostre país. Avui, però, correm el perill que, en mutar el PSOE en un partit a l'estil del PD italià, que sense cap tipus de base ideològica és capaç de prendre posicionaments completament neoliberal, alguns sectors de les forces populars pretenguin ocupar el paper de la socialdemocràcia. És perillós que en el si d'organitzacions transformadores com Podemos hi hagi corrents internes que pretenen subordinar l'acció dels moviments socials al treball institucional (al cretinisme parlamentari) o que aposten per un possibilisme que els porta a acceptar les línies polítiques dels enemics de classe per tal de captar vots.

Al 26J ja vàrem veure que aquesta no era una bona aposta, i que el que necessitem per possibilitar un canvi institucional i socio-econòmic de caire estructural és, precisament, la mobilització al carrer i l'enfortiment de les lluites econòmiques i ideològiques. Avui, sense tenir una base prou potent d'espais de resistència no és possible que cap instrument d'articulació política pugui aconseguir grans victòries. D'altra banda, tampoc és possible si es continua amb la fragmentació i sectorialització de les lluites. Han de ser, precisament, les forces polítiques les que han de donar un fil conductor i un esperit unitari i combatiu als moviments, sense pretendre cap subordinació sinó la coordinació i complementarietat entre ambdós espais, a banda d'aportar els seus instruments d'anàlisi i proposta programàtica per tal d'avançar, i fer més sòlida la construcció d'un poder popular alternatiu.

Des de la JCC vàrem considerar un encert la formació de la coalició d'Unidos Podemos. Tot i que els resultats electorals no van ser els esperats, s'està veient un encert la conformació d'un bloc unitari de les forces de l'esquerra transformadora de l'Estat, amb les seves diferents expressions a les diferents nacions. Tant pel que fa a la seva coordinació com pel seu potencial, cal avançar en

la conformació d'un nou espai d'articulació política a nivell estatal. Aquesta construcció però, no pot suposar en cap moment la supeditació de les confluències nacionals com En Comú Podem o En Marea. Des de la JCC, com ja vàrem definir a la II Conferència, apostem per una corresponsabilitat política amb el procés que s'ha de viure a l'Estat, però des de la sobirania completa del projecte unitari català. Així doncs, celebrem l'aposta d'IU per construir aquest nou subjecte, i que aquest debat estigui sobre la taula, i animem a les forces de caràcter estatal a avançar en la construcció d'un espai unitari per a l'articulació política de les classes populars.

A Catalunya, s'iniciarà als propers mesos el procés de construcció del nou espai. Previsiblement s'iniciarà el procés cap al febrer-març de 2017, amb la celebració d'una trobada de les militàncies de totes les forces polítiques que han participat a En Comú Podem. Des de la JCC esperem amb il·lusió la celebració d'aquesta trobada, i haurem d'aportar la visió juvenil dels grans temes del país i de la classe treballadora. Ja a la II Conferència Nacional vàrem descriure la nostra aposta de nou espai popular, nacional i democràtic:

“La JCC aposta, doncs, per fer que el que caracteritzem com a Front Democràtic es doti d'una estructura unitària permanent, en el que la militància i activistes d'EUiA, ICV, Podem, el nucli de Guanyem Barcelona i totes les candidatures municipalistes de confluència hi participin, i actuïn en base a una plataforma programàtica comuna i a uns principis polítics com la llibertat, l'antiimperialisme, la justícia social, el feminisme i l'ecologisme. Aquest front ha d'esdevenir en l'articulació política de tots els moviments i espais populars que han anat configurant-se des de 2008, així com aquells espais que ja existien. Així doncs, aquest espai ha de fomentar la participació d'activistes dels moviments socials com les associacions de veïns i veïnes, les plataformes pel transport digne, el sindicalisme de classe, assemblees de barri, etc. Ha d'esdevenir, d'altra banda, en l'espai aglutinador de tots els sectors que aposten per una ruptura democràtica, des d'un projecte nacional amb un horitzó federal i emancipatori.”

A la vegada, també vàrem advertir que *“En cap cas la construcció d'un nou espai pot representar la refundació de velles estructures com ICV o EUiA, ni es pot semblar en contingut ni en forma. Per tant, la nostra aposta pel nou espai no va de construir noves maquinàries electorals, encara que siguin més potents i plurals. El nou espai ha de ser un front de lluita social i política, que serveixi per a coordinar lluites i dotar-les d'un objectiu polític. L'aposta de la JCC passa per construir un Front Democràtic que articuli lluites, reivindicacions i aspiracions de les classes populars per transformar la societat. Dit d'una altra forma, el nou espai no pot ser una maquinària electoral que tingui com a objectiu la gestió del capitalisme, i limiti la lluita i les formes de lluita a la reforma com a meta. No podem construir una nova organització per substituir la socialdemocràcia, i complir el seu paper anestèsic.”* Aquest Nou Espai, a més, tindrà el repte de bastir un projecte nacional capaç de connectar amb les classes populars i adquirir el lideratge del país, i de la lluita per l'autodeterminació de Catalunya.

Justament, a partir del repte que va llençar Junts Pel Sí a la resta de forces polítiques en el discurs

del President de la Generalitat en la qüestió de confiança del passat setembre ara, més que mai, cal tenir una postura clara, amb un calendari tangible, sobre la obertura del procés constituent i la celebració del referèndum d'autodeterminació. Ja a la II Conferència Nacional vàrem concretar que *“El nou espai ha de tenir com a àmbit d’actuació Catalunya, entenent el poble català com a subjecte polític propi. Aquest nou espai ha d’apostar clarament pel dret a l’autodeterminació dels pobles, concretat en el cas català en el dret a decidir i la reivindicació clara d’un referèndum vinculant. Com ja hem fet en moments com la consulta del 9N del 2014 treballarem per assolir aquest dret dotant-lo d’una perspectiva de classe. Aquest espai ha de tenir clara la possibilitat de celebrar aquest referèndum de manera unilateral, en cas de que no es pugui fer de manera pactada amb l’estat. Encara que sigui així aquest referèndum ha de tenir un caràcter vinculant. Apostem pel referèndum com a única forma legítima de decidir la relació de Catalunya amb Espanya, així com per poder refrendar el resultat del procés constituent català.”*

Des de la JCC, a més, considerem que el Nou Espai ha de tenir una línia política clara sobre la pregunta que s’acabi consensuant. Així doncs, un debat que s’haurà de plantejar de forma oberta, i sense caure en la hiperventilació ni la demagogia, és el sentit del vot en un futurible referèndum. Tanmateix, la Joventut Comunista haurà de tenir el seu propi debat i plantejar una proposta clara i concisa de projecte nacional, més enllà de la formulació feta en l’anterior Congrés sobre la República Catalana. A la vegada, caldrà situar-se de forma autònoma al que s’ha conegut com a *processisme*, entenent que està dominat per forces neoliberals que fan servir els anhels del poble català per continuar amb les seves polítiques antisocials. En resum: el Nou Espai que es començarà a construir en els propers mesos s’ha de construir sobre la base d’un debat sincer i obert sobre el projecte nacional que vol oferir al poble català, tenint present que un projecte nacional va molt més enllà que la posició en un referèndum, o la formulació d’un full de ruta. Un projecte nacional engloba quin país pretenem construir, a partir de quines línies polítiques i de quines mesures, i quin és el nostre horitzó polític.

Pel que fa al paper de la joventut en aquest espai, cal implementar allò que vàrem acordar en la II Conferència. En resum: la JCC aposta per no repetir els vells esquemes que s’han donat en els processos de creació d’espais unitaris com IC, als 80, o EUiA, a finals dels 90. Considerem un error intentar construir una nova organització juvenil, que s’acabi transformant en una maquinària electoral en petit per atreure el vot de la gent jove. Considerem, d’altra banda, que ha d’haver un espai de debat i coordinació de la gent jove, en el que les organitzacions juvenils ja siguin polítiques i socials s’hi han de sentir còmodes, aportant totes els seu potencial i la seva influència en diferents sectors i espais de la joventut catalana, però sense generar nous òrgans o nous espais. Apostem decididament per la unitat, i treballarem per a que en cada espai de lluita de la joventut les organitzacions juvenils que participen d’En Comú Podem hi hagi el màxim esperit unitari possible, tot recordant el que vàrem concretar a la II Conferència Nacional:

La joventut ja no és l’únic estrat de la població precaritzat, la resta de la població també hi està, i l’encariment de les taxes als estudis superiors provoca que l’estudi ja no sigui lineal, sinó que l’estudiantat entri i surti dels centres d’estudis en funció de les seves capacitats de pagar la matrícula. D’aquesta manera, les reivindicacions i les problemàtiques que eren específiques fins fa uns anys per a les joves, ara ja no ho són, cosa que posa de

manifest que els moviments juvenils necessiten respondre a unes necessitats diverses. Tanmateix, continua existint una esclatxa generacional que fa necessari els espais propis per a la joventut. Així doncs, el moviment estudiantil ha de continuar jugant un paper cabdal en el moviment juvenil, i acostuma a operar com a motor de les mobilitzacions juvenils i com a punta de llança de les reivindicacions de la joventut, essent un moviment amb un fort caràcter generacional que no es pot obviar. De la mateixa manera, considerem que el nou espai no ha de tenir una maquinària electoral juvenil, però sí un espai de debat que aplegui a la gent jove que hi participi, així com ha d'existir un espai feminista, un ecologista, etc.”

Caldrà, doncs, establir un marc de diàleg constant amb les diferents organitzacions juvenils de l'espai d'En Comú Podem, així com amb diversos actors polítics i socials per explicar la nostra línia, i generar una dinàmica de treball unitari que superi les anteriors lògiques. Per això, en l'inici de l'any 2017, la JCC realitzarà un debat intern sobre quin ha de ser el programa de mínims juvenil per poder aglutinar i articular a tota la joventut que aposta pel canvi polític i social a Catalunya. Caldrà, també, fer un treball unitari des de la base per fer més forts els espais de lluita juvenil i de creació de poder popular als barris, als centres d'estudi i als centres de treball.

4. LA PRECARIETAT COM A FORMA DE VIDA DE LA JOVENTUT CATALANA

És evident que la gran majoria de la joventut viu en la precarietat, i viu la precarietat com una forma de vida, com un horitzó vital. Si en els anys d'expansió del capitalisme es considerava que la precarietat era una etapa en la vida de tota persona, ara es veu com es tracta d'una forma de viure en la que regna la temporalitat en el treball i en la incapacitat de plantejar un projecte de vida a llarg termini. Aquest fenomen té el seu origen en la negació a la joventut de l'accés a drets bàsics com l'educació, el treball i l'habitatge. Ja amb els governs pre-crisi s'evidenciaven les barreres que existien per a la joventut per accedir a aquests drets, sobretot al dret a l'habitatge. Va ser durant el govern de Zapatero quan va néixer V de Vivenda. Va ser durant aquesta etapa en la que es van proposar bogeries com els pisos de 30 metres quadrats. Però ha estat a partir de la crisi quan s'han fet més altes les barreres per a que la joventut pugui construir-se un projecte de vida. I no només per la impossibilitat de tenir accés a un habitatge digne, per la manca de lloguer a preu assequible i en bones condicions, sinó també, per la manca d'oportunitats laborals estables i dignes.

Així doncs, ens trobem amb una realitat en la que per a la gent més jove només es donen oportunitats en forma de pràctiques no remunerades, per aquelles persones que cursen cicles formatius (unes pràctiques que, tot i que són necessàries per a la formació professional, en cap cas són un aprenentatge real, sinó més bé una forma que tenen les empreses per estalviar en mà d'obra); en forma de beques de col·laboració, que no són més que llocs de treball que les universitats cobreixen amb sous de misèria i amb unes condicions laborals precàries; en forma, també, de contractes temporals, la majoria a temps parcial, que suposen una gran indefensió, i que anul·len qualsevol capacitat de resposta davant els habituals abusos per part de les empreses pel que fa als canvis de torns i d'horaris, les hores extraordinàries, o l'amenaça constant de l'acomiadament immediat.

Segons l'estudi de l'Observatori Català de la Joventut, "Situació laboral de les persones joves a Catalunya" del 2n trimestre de 2016, la taxa d'activitat juvenil es situa en el 59,8%, amb una baixada interanual de 1,2 punts, amb una tendència decreixent continuada. D'aquest percentatge, treballa el 44,2%, pel que el coeficient de l'atur juvenil es situa en el 15,5%. Si ampliem la vista de les dades ponderades, observem que el 36,9% de joves a l'atur ho són de llarga durada, i que només un 9,6% de les joves a l'atur reben algun subsidi o prestació d'atur. Així doncs, la situació de la joventut en l'actualitat és la següent: dels 16 als 29 anys només un 44,2 estan ocupades, d'aquestes un 26% (un 15% del total de la joventut) és a l'atur. Si tenim present que menys del 10% de les joves aturades reben prestacions, estaríem davant una situació en la que quasi el 70% de la joventut catalana no rep cap ingrés. D'altra banda, també observem com la taxa d'activitat entre els 16 i els 29 anys ha passat del 67,9% l'any 2011 al 59,8 al 2016

Segons les dades d'aquest estudi es produeix una creació neta de llocs de treball, superant la taxa de creació de lloc de treball de la població adulta. Això, però, no suposa cap millora en les condicions de vida de les capes joves de la classe treballadora, ja que aquest increment està estretament vinculat al fort increment de la temporalitat, que el 30 de juny d'aquest any a Catalunya es trobava en el 87,6% del total de contractes nous. Aquest fet, a més, té una estreta relació amb el percentatge de joves que treballen en cada sector. Segons l'estudi citat, el 81,5% dels i les joves treballen en el sector serveis, un sector caracteritzat per la temporalitat, les jornades parcials, i unes feines de baixa qualificació i d'una precarietat que, en molts casos, arriba a ser extrema. Així doncs, cal negar la major dels discursos que venen una recuperació de l'economia i la millora de les condicions de vida de la gent treballadora. D'una banda, les baixades de l'atur que es registren són prou moderades com per considerar-les un bon resultat, i de l'altra, es consolida la tendència de l'increment de la temporalitat en els nous contractes. El que podem observar és que caminem en una tendència en el que la temporalitat anirà imposant-se, i en el que la joventut viurà en la precarietat més absoluta perpètuament. Les barreres en l'accés al treball continuen creixent, fet que impedeix a la gent jove construir un projecte de vida autònom. La Joventut Comunista de Catalunya ha de perfilar durant aquest curs una línia de lluita, que s'adapti a una realitat marcada per la temporalitat, per aconseguir una millora en les condicions de treball, a més d'aconseguir una millor organització de les joves treballadores en aquells espais en els que la organització i la representació sindical encara no ha arribat.

A més, també ens trobem amb grans barreres per accedir al dret a l'educació. Les pujades constants i exagerades en les taxes universitàries, o el fet d'haver de pagar per accedir a la Formació Professional (en la que recordem, les pràctiques no són remunerades, pel que en realitat la joventut està pagant per treballar), o la limitació en la oferta educativa arreu del territori en la secundària, i sobretot en segons quins camps com l'artístic, evidencien que la gent jove del nostre país ho té realment difícil per poder pensar en el futur. Amb les polítiques d'austeritat s'ha transformat a les generacions joves de Catalunya en les generacions frustrades. D'una banda, es dificulta al màxim al seu accés a l'educació, i de l'altra, quan poden accedir no se'ls garanteix en cap moment una sortida laboral digna. Caldria preguntar-se, quin sentit té, per a una persona jove, esforçar-se per fer un cicle de grau mitjà o superior si a l'endemà no tindrà feina, o la que tingui serà amb un salari de misèria. Quin sentit té, per un jove o una jove, pagar entre 1.600 a 2.000 euros l'any, durant quatre anys o cinc anys, per estudiar una carrera si l'endemà d'acabar-la no tindrà cap oportunitat.

Pel que fa a les matrícules universitàries observem com avui arroseguem uns preus exorbitats. Tot i que des de l'any 2012 les taxes universitàries estan congelades, les fortes pujades que es van aplicar entre el 2007 i el 2011, amb l'adaptació a l'Espai Europeu d'Educació Superior. L'any 2012 l'Observatori del Sistema Universitari assenyalava que *“Entre el 2001 i el 2007 la diferència entre els preus més baixos i els més alts va ser la mateixa any rere any, un 45%. L'any 2008, amb la posada en marxa dels graus, les diferències van créixer fins al 61%. Això es deu al fet que, amb el grau, el que fins llavors eren quatre nivells diferents de preus, segons el grau d'experimentalitat dels estudis es van convertir en cinc “coeficients d'estructura docent”. Aquest nou nivell (1.278€ per curs) era més car que els altres quatre (entre 795€ i 1.155€, l'any 2008), que es van incrementar uniformement. Mentre aquests van créixer un 1% per sobre de l'IPC respecte a l'any anterior, el cinquè nivell, en el qual en un principi només es van incloure els estudis de medicina,*

va representar un increment d'un 12% per sobre l'IPC en comparació amb el preu dels mateixos estudis l'any 2007, passant de 1.095€ a 1.278€ per curs. Aquest és l'increment interanual més gran de tota la dècada. El 2010 la Generalitat va fer una nova reordenació del sistema de preus i va eliminar dos dels cinc coeficients d'estructura docent. El canvi va ser, un cop més, a l'alça. Mentre els preus més alts van pujar un 1% –dins la mitjana d'augment interanual fins aquell moment, si passem per alt l'augment excepcional del 2008– els preus mínims es van incrementar un 4% per sobre de l'IPC. Tot i això, la diferència entre preus màxims i mínims segueix sent superior als nivells anteriors al 2007 i actualment és del 56%, entre 910€ i 1.423€ per curs.”

Pel que fa a la Formació Professional, el govern de Convergència l'any 2012 va fixar per primera vegada taxes per l'accés als graus superiors. Així doncs, ens trobem que per accedir-hi s'han de pagar 360€ de matrícula, fet que no es dona en tot l'Estat. A això se li ha de sumar el cost del material, i el fet que es realitzen pràctiques sense remunerar. A la vegada, s'ha implantat el que es coneix com a FP Dual, en el que les empreses tenen un paper destacat en la formació, fet que els serveix per estalviar en mà d'obra i incidir en els criteris formatius. Així doncs, trobem d'una banda limitacions en l'accés, i de l'altra la incursió de les empreses en l'educació superior, en totes les seves escales. Davant d'aquesta realitat que pateix la joventut, i donades les característiques de l'actual etapa del cicle polític, cal extreure la següent conclusió: només amb una lluita decidida de la joventut, amb reivindicacions concretes que puguin aplegar a la gran majoria, es poden aconseguir més drets, avançant així en la conscienciació de les capes joves de la classe treballadora i en la creació d'espais de poder popular.

5. LA RESPOSTA DE LA JCC: MÉS LLUITA, MÉS DRETS.

Per a la Joventut Comunista de Catalunya aquest curs és decisiu. D'una banda es donarà un canvi d'etapa en el cicle que portem vivint des de 2011. Una vegada s'han avançat posicions en el terreny electoral i les mobilitzacions s'han rebaixat al màxim, cal resituar l'enfoc de les noves lluites. Pel que fa a la joventut, les mobilitzacions s'han donat quasi sempre com a reacció a lleis educatives, ja siguin de l'educació secundària o universitària. Ara, però, cal entrar en una nova fase. Els avenços dels darrers anys, tot i la debilitat actual dels moviments socials, ens poden posar en una fase d'ofensiva. La JCC aposta per iniciar aquest curs una ofensiva per recuperar drets i guanyar-ne de nous.

Aquesta ofensiva només es pot donar si la influència política i social de la JCC creix. És per això que és de vital importància el desenvolupament de la campanya d'extensió d'aquest curs. Tot i això, més enllà de convèncer a més joves per a que passin a formar part de la nostra organització, la campanya d'extensió i les accions d'aquest curs han de servir per convèncer a la gent jove del nostre país que amb més lluita s'aconseguiran més drets. Aquesta lluita, però, no es pot plantejar en abstracte, ha de tenir les seves concrecions.

Aquestes concrecions són:

- **La lluita per una educació completament gratuïta, en tots els seus nivells, de la bàsica a la superior.**
 - Pel que fa a la universitat, aquesta reivindicació tindrà un objectiu de mínims aquest curs en la rebaixa un 30% de les matrícules universitàries, amb una aposta clara per aconseguir la gratuïtat.
 - Pel que fa a la Formació Professional, la concreció serà en la proposta de la gratuïtat en els Cicles de Grau Superior, amb unes pràctiques remunerades tant en el Grau Mitjà com en el Superior.
 - En l'educació secundària, tindrà la seva concreció en l'aposta per una nova llei en base a la ILP presentada per la Marea Groga, que derogui la LEC i que desobeeixi a la LOMCE com a exercici de sobirania.
 - De forma transversal, es lluitarà contra les conductes i agressions masclistes als centres d'estudi.

- **La lluita per un treball digne i contra la precarietat.**
 - Per l'eliminació de les ETT's, i la denuncia del negoci que fan les empreses al contractar via ETT, tot exigint la contractació directa a les empreses.
 - Per uns convenis col·lectius dignes, prestant especial atenció a la lluita del sector dels Contact Center.
 - Contra el negoci que fan les empreses amb les subvencions per a la formació. Per una formació remunerada, i contra els acomiadaments massius que es fan en període de proves.
 - Per la democràcia a les empreses, i el dret a la sindicació en el sector de l'hosteleria i la restauració.
 - Contra les conductes i agressions masclistes als centres de treball

- **La lluita per unes ciutats i viles dignes, vives i feministes.**
 - Per uns serveis públics de qualitat arreu del territori
 - Per un transport públic digne i a preu assequible
 - Per un ús democràtic i feminista de l'espai públic, per que no es privatitzi, i per fer acabar amb les agressions i conductes masclistes i LGTBifòbiques als carrers.
 - Contra l'especulació i l'urbanisme depredador
 - Per un oci alternatiu al consumista, d'accés universal

Aquestes concrecions, a més, s'han de situar en una línia tàctica de treball per aquest curs. L'objectiu d'aquest curs, com vàrem marcar en l'Informe Polític de juliol, és recuperar el pols del carrer. Ara, a diferència dels anteriors mesos marcats per les batalles electorals, ens podem centrar en preparar convocatòries, i portar als diferents fronts de lluita propostes més concretes.

Així doncs, pel que fa al moviment estudiantil caldrà potenciar un cicle de mobilitzacions que duri tot el curs, amb una primera fase amb la convocatòria del 17N, una segona al febrer-març i una tercera al maig. La JCC aposta per a que el volum d'estudiants que hi participin sigui creixent. A la vegada, caldrà treballar per a que l'esperit combatiu sigui també creixent. Aquesta combativitat, però, no s'ha de confondre amb la negativa a interlocutar amb les institucions. Cal, després de les demostracions de força, interlocutar amb un govern de la Generalitat dèbil, que depèn dels vots de la CUP per aprovar els pressupostos. Aquesta interlocució, però, en cap cas significa una rebaixa dels objectius. Cada interlocució ha de suposar un nou avenç. Cal anar arrencant compromisos per demostrar que es poden aconseguir objectius. Aquests però, no dependran de la bona voluntat d'un govern marcadament neoliberal, sinó de la força que demostrï el moviment estudiantil.

La JCC aposta, també, per fer partíceps del cicle de mobilitzacions als centres d'educació secundària i professional. Per aquesta tasca és fonamental una acció decidida dels col·lectius territorials, que hauran de dotar a l'AEP d'un suport territorial clau per a la seva expansió en aquests centres que tenen unes lògiques més territorials que sectorials. **La JCC considera una prioritat per aquest curs la creació de moviment estudiantil a FP i Secundària. Caldrà implicar-se amb el màxim esforç per fer difusió de les convocatòries que vindran, així com enfortir AEP com a sindicat estudiantil, i transformar-lo en un sindicat capaç d'arribar a totes les etapes educatives.**

Pel que fa a la lluita territorial, **la JCC continuarà treballant en la participació en els moviments populars, intentant generar moviments juvenils propis. Així mateix, com s'ha comentat anteriorment, en aquesta línia serà una prioritat crear moviment estudiantil als centres repartits arreu del territori, així com crear espais d'organització juvenil als barris, ja sigui per reivindicacions concretes de cada ciutat, municipi o barri, o per construir un oci alternatiu** que faci front a les lògiques de les ciutats-dormitori i de les ciutats-botiga.

Finalment, **la JCC considera imprescindible iniciar una petita campanya d'extensió als centres de treball. Aquesta tindrà com a objectiu la visualització de la organització, la visualització del discurs plantejat en aquest Informe Polític, i fomentar la organització sindical de la gent jove.** No podem caure en l'error de pretendre entrar a sectors on és quasi impossible fer-ho, o en els que no existeix cap tipus d'organització sindical. Per això, **aquesta campanya estarà centrada en els centres de treball de Contact Center que existeixen a Barcelona, tot comptant amb la col·laboració i la participació de la cèl·lula de Comunistes de Catalunya a Konecta BTO.** Serà a partir de la col·laboració del Comitè Executiu, els col·lectius territorials i estudiantils de Barcelona, i la cèl·lula de Konecta BTO que es podrà desenvolupar aquesta campanya d'agitació i propaganda. La JCC fa una aposta decidida per recuperar la presència comunista als espais de la vida quotidiana de les gent de la nostra classe. En el cas de la joventut, la JCC es fixa com a objectiu l'enfortiment de la cèl·lula de Konecta BTO, amb noves incorporacions, així com la incorporació de noves i nous militants en aquest sector per poder organitzar-los en col·lectius de la JCC o cèl·lules del Partit amb presència de gent jove, que participi a la JCC.

La Joventut Comunista de Catalunya ha d'afirmar el seu paper d'avantguarda entre la joventut tant en la seva acció decidida per organitzar-la, com per la seva capacitat d'articulació de propostes que aconseguixin aplegar a la majoria de la joventut treballadora i estudiantil. Per això, però, aquest curs serà vital desenvolupar les diferents fases del II Congrés.

6. EL II CONGRÉS DE LA JCC, L'ARTICULACIÓ D'UNA PROPOSTA REVOLUCIONÀRIA PER A LA JOVENTUT CATALANA.

El II Congrés, que es celebrarà els dies 15 i 16 de juliol de 2017, no pot ser un congrés més en el que es renova o continua de la direcció; en el que es centra el debat en esmenes sobre qüestions internacionals o en pugnes teòriques de fa dècades. Sobre la base del marxisme-leninisme, la JCC ha d'aportar a la joventut treballadora i estudiantil un programa per a la seva plena realització, per a que tothom pugui construir-se un projecte de vida a llarg termini. Sabem que en el capitalisme és impossible que la majoria de joves de classe treballadora ho puguin fer. Per això les nostres propostes no poden centrar-se en l'actual marc de relacions productives i reproductives, no pot tenir com a intenció encabir els drets de la joventut en l'actual etapa del capitalisme. Les propostes del II Congrés han de tenir un peu en l'actual situació, en quin és l'estat dels drets de la joventut, per establir quins drets hauria de tenir la joventut, i per quins drets volem lluitar, per tal de transformar la societat i acabar amb el capitalisme. Tampoc podem confondre la configuració del programa amb la configuració d'un programa electoral o electoralista. L'aposta de la JCC per aquest II Congrés és dotar a la joventut d'un programa revolucionari, és dotar de les eines anàliques i propositives als moviments juvenils i a la joventut. Per això també caldrà fer una contextualització dels plantejaments sorgits durant la Revolució d'Octubre.

El II Congrés, a més, ha de ser la gran aportació de la Joventut Comunista de Catalunya al centenari de la Gran Revolució Socialista d'Octubre. La JCC ha de tenir la capacitat d'analitzar l'impacte de la Revolució d'Octubre en la història, i saber aprofitar les seves lliçons per transformar la realitat del present. Les lliçons d'aquest centenari, a més, s'han d'extreure de les experiències del moviment comunista internacional, de les seves fases, dels seus encerts i dels seus errors. No cal fer una tesi doctoral sobre el comunisme i el moviment obrer durant aquests darrers cent anys, sinó extreure un seguit de conclusions que ens ajudin a plantejar com hem d'actuar en el present, i quin futur volem projectar per al comunisme, concretament per a la Joventut Comunista de Catalunya. El centenari, doncs, no el podem viure com un seguit d'homenatges. No podem situar el comunisme com una cosa del passat, hem de situar-lo en el present per articular una proposta capaç de convèncer i articular la majoria per construir el socialisme, tot acabant amb la dominació i l'exploació en totes les seves formes.

Aquest curs, doncs, serà el curs del II Congrés. Un II Congrés que, en realitat, serà un cicle de lluites, una campanya d'extensió i un gran procés d'elaboració analítica i programàtica. La Joventut Comunista de Catalunya ha d'estar sempre a la disposició de la joventut del país, construint una organització que tingui la capacitat de participar i liderar les lluites de la joventut, i a la vegada ofereixi una visió de la realitat amb una perspectiva global i unes concrecions precises. Només amb una Joventut Comunista amb aquestes capacitats podrem obrir una nova etapa en la que la joventut i la classe treballadora siguin cada vegada més fortes, i puguin fer camí en la construcció del socialisme.

